

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

1-24 29-44

Teol.
Sv.
Tidskr.

N:o 1-2.

Den 4 Januari 1925.

53:a årg.

Betlehem.

Gott nytt år!

*Gott nytt år allt Sveriges land!
Rätt och sanning må det
smycka!*

*Under Herrens goda hand
Blomstre det i frid och lycka!*

*Gott nytt år till Sveriges hem,
Fjällets, dalens, kustens hydda!
Mätte Gud välsigna dem
Rikt som under tider flydda!*

*Sveriges barn, Gud signe dig!
Må det nya år dig lära
Vandra på hans budords stig,
Leva till din Herres ära!*

M. Lst.

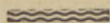
Vid årets början.

Har du givit akt på, att det står i våra almanackor ovanför den 1 januari: »Giv o Jesu, fröjd och lycka!»

Det är en god början! Ja, vi kunna inte tänka oss en bättre början än den, då vi begynna med Jesus. Utsikterna till en god fortgång äro då de bästa, som vi kunna önska, ty där Jesus är, där äro också lyckan och glädjen — inte en ovaraktig och flyktig glädje och lycka, såsom världen giver, utan förblivande.

Vi ha nu börjat ett nytt år, som Gud har givit oss i nåd. Om vi börjat detta i Jesu namn, så kunna vi förtröstansfulla möta dagarna och använda dem så, att de bliva oss till välsignelse. Du är ung, du som läser detta, du växer till och utvecklas. Må din tillväxt och utveckling detta år vara såsom Jesu, om vilken det berättas, att han växte till i ålder och vishet och nåd inför Gud och människor.

Då blir året lyckosamt i bästa mening för dig. Gud välsigne dig, så att detta må ske

En påminnelse.

De båda bilder, som finnas på tredje sidan i detta nummer av vår tidning, påminna oss om de nödlidande barnen i mellersta Europa. Visserligen är nöden inte så stor nu som den var under kriget och åren närmast efter, men fortfarande finnas tusentals, som äro hemfallna åt nöd och umberändan.

I flera år å rad ha våra söndagsskolors barn samlat in pengar för att hjälpa dessa. Insamlingen har ägt rum vid jultiden, och kallas därför julinsamlingen till förmån för de hungrande barnen. Så har ock skett denna jul, och vi hoppas, att du deltagit i denna. Och skulle du inte ha lämnat din lista tillbaks, så kanske du kan försöka att få litet mera på den.

Du vet, att det som samlas på dessa listor delas i tre delar, av vilka en del tillfaller de fattiga barnen på platsen, en del går till våra barnhem i Sverige och den tredje delen till de nödlidande i Central-Europa. — Må Gud lägga sin välsignelse till dessa gåvor.

Systers stjärna.

Det var julafton. Bertil satt ensam i barnkammaren framme vid fönstret och såg hur stjärnorna långsamt tändes på himlavalvet.

Från en stjärna kunde han inte ta sina blickar. Den hängde som en stor klar droppe över skogskanten. Den skimrade som en tår, tyckte Bertil, en tår som man kan föreställa sig lysa i en ängels öga, när det blickar ner till människorna på den syndiga och sorgfulla jorden.

Det var också en ängels stjärna. Det var en från jordebanden löst ande, som lyste i det, en frigjord själ.

Det var systers stjärna.

Och nu märkte Bertil, att han själv grät. Han satt ensam i mörkret på själva julaftonen och grät.

Han hade hållit sig tapper hela denna långa tid. Hur hade inte veckorna och månaderna krupit fram sedan den mörka, ofattliga dag — en varm, doftande sommar-dag — då lilla syster, deras eget lilla glittrande solsken, stelnad och kall, fördes bort till kyrkogården för att bäddas ned i den kalla, fuktiga jorden bland alla blom-morna.

Sedan dess hade höstvinden jagat genom den långa dystra allén därute på kyrkogården och ristat avlödade grenar, snön hade fallit över vårdarna, men saknaden fanns dock kvar lika stor och oförminskad inom honom.

Han hade på pojkars vanliga sätt försökt att fylla tomheten med buller, kunde understundom vara den vildaste bland de vilda i upptågen, men så snart han blev hänvisad åt sig själv, fick minnet ånyo makt över honom.

Men tapper hade han hållit sig som det anstår en gosse och en blivande man, som far sagt. Han hade hållit sitt löfte att för mors skull söka dölja sin egen smärta. Lilla stackars mor, som alldeles höll på att gå under av denna sorg och som blivit så genomskinlig och tunn att man ibland vore frestad att tro att hon en dag, utan vidare skulle försvinna för deras ögon.

För mors skull hade han mer än en gång sväljt ner tåren och hittat på lustiga saker, som hade förmågan att framkalla ett flyktigt leende på hennes ansikte.

Och så hade far sett så stolt på honom

Från barnhemmet i Türrnitz i Österrike.

och ibland ömt strukit honom över håret och sagt några starka, innerliga ord, som för en stund kunde göra honom helt lycklig och glad och jaga bort saknaden.

Men ibland — ja ofta — hade han längtat efter att få gråta ut, just hos den, för vars skull han behärskade sig.

Mor gick där så oförstående. Det var som om hon hörde mera tillsammans med den som gått bort, med lilla syster, än med dem båda, far och Bertil, som blivit lämnade kvar.

Bertil lutade sitt tårdränkta ansikte mot fönsterrutan. Han frös och kände sig trött och övergiven.

Förra julaftonen — ack just här i skymningen — hade lilla syster stått här vid fönstret bredvid honom och tillsammans med honom sett hur stjärna efter stjärna tändes därute på det mörka, tiggande fästet. Och det var då hon plötsligt blivit så stilla och drömmande och börjat tala så underliga ting och slagit armen om Bertils hals och lutat sin kind intill hans, under det hon pekade på den lysande stjärnan över skogsbrynet och bett honom alltid komma ihåg att det var hennes egen, utvalda stjärna.

Ja, den där lilla beklämningen hade de sedan dansat bort därinne kring granen.

Aldrig hade Bertil upplevat en gladare jul.

Och den gladaste bland dem alla var just lilla syster. Där hon gick fram, fanns inte längre ett mulet ansikte. Det föreföll dem alla som om hennes fötter knappast rörde vid golvtilljorna. det var som om glädjen — en slags inneboende glädje — redan lyfte henne en bit uppåt över de andra.

Och den oförgätliga färden till julottan i

den underbara, strålände tidiga morgontimmen.

Han minns hur far surrat in lilla syster i släden, han mindes hennes jublande skratt som klingat lika klart och friskt som bjällrorna; han kunde ännu se hur hon bredde ut famnen mot den strålände stjärnhimlen, han kunde höra hennes röst, när hon hälsat sin egen stjärna. Men den morgonen liknade inte stjärnan en tår, det var just vid den där lilla strålände punkten.

Och allt detta var nu slut. Det skulle aldrig återkomma. Det skulle aldrig, aldrig bli någon jul mer.

Lilla syster var ju borta.

Bertil sjönk ner bredvid fönstret och grät, Det var som om varje muskel i hans kropp gav efter för denna länge tillbakahållna, men nu hejdlöst framflytande sorg.

*

Men plötsligt ryckte han till, alldeles för skräckt. Ett påpassligt invant uttryck flög över hans ansikte. Spänstigheten kom, som en varm ström tillbaka till hans lemmar.

Med en fjäderliknande rörelse sprang han upp och ryggade i samma ögonblick tillbaka för det nästan bländande ljussken, som föll in i det mörka rummet.

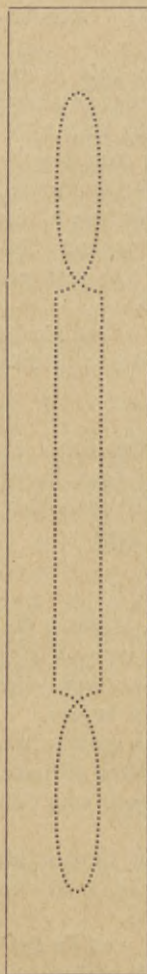
Där stod modern klädd i en ljus, mjuk högtidsklänning med en trearmad ljusstake i vardera handen.

“Men, Bertil, min kära gosse, vad är det? Sitter du ensam i mörkret på själva julaftonen — och gråter?”

Bertil ville fly. Hade han inte brutit sitt löfte till far och givit efter för sin smärta. Och detta just i kväll, när han överenskommit med far att försöka vara särskilt glad och ståndaktig.

Svenskhuset i Budakezi i Ungern.

Flykten till Egypten.

Betlehem och flykten till Egypten.

ter en gång ha vi firat minnet av Jesu födelse. Jesus föddes i Betlehem, som du vet. Men i den staden fick Jesusbarnet inte stanna så länge. Du vet varför. En mäktig herre, Herodes, ville förgöra den nyfödde judakonungen. Och för att barnet skulle bli räddat, måste Maria och Josef fly med det långt, långt bort söderut, till Egypten. — Du ser på första sidan av denna tidning en bild som visar, hur Betle-

hem ser ut sett ifrån höjderna i närheten. Du ser, att det är en vacker stad. Men den är också liten och ringa. Över hela världen är den dock känd och älskad. Ty där föddes Frälsaren. Och därför är det en helig stad.

Vi veta ej huru länge Jesus och Maria och Josef fingo vara i Egypten, men efter Herodes död återvände de till sitt land igen. De bosatte sig då i Nasaret, såsom vi minnas, och där växte Jesus upp.

Nu hälsad var . . .

Nu hälsad var, o Jesu kär,
 Som konungarnas Konung är
 och spiran bär
 Att hela vida syndarvärlden frälsa;
 För arma utan skydd och bo,
 För vilsna själar utan ro,
 för dem, som tro,
 Den enda tillflykt och den rätta hälsa!
 Dig sjunges evigt himlens lov av dina änglars härar;
 dig, Herre, blid,
 i salig frid
 till evig tid
 Ditt helga frälsta folk med lovsång ärar.

Vår Frälsare är du alle'n
 Och härlighetens återsken,
 som ensam ren,
 Din Fader i all evighet behagar.
 Vid tomma flärdens öde torg
 Du bygger livets gyllne borg.
 där nöd och sorg
 Förgätas efter ångerfyllda dagar.
 Som solen rikt du sänder ljus, du doft av balsam sprider,
 du sanning lär,
 du kärlek är,
 du liv beskär,
 Som vårdag kommer efter vintertider.

Vår Frälsare! Du gör oss väl,
 Du löser varje bunden träl,
 du syndig själ
 Från smittan med den helga nåden renar,
 Du viger med ditt andedop,
 Du kallar med ditt herderop,
 och söndrad hop
 Du åter i din kyrkas famn förenar.
 Du lilja ren, konvalje vit från paradiset lundar,
 ger ljuvlighet,
 ger helighet,
 ger salighet,
 När himmelrikets sommarmorgon stundar.

J. A. EKLUND.

Men det var något i moderns ansikte, som höll honom kvar, något i den kära stämmans mjuka böjliga tonfall och den oroliga blicken som fångslade honom,

Det var länge sedan hon sett så ömt på honom.

Bertil slog plötsligt armarna om moderns hals.

Orden kommo som en bekännelse, men de lättade så underbart, och han kände som i en dröm, hur modern för varje ord drog honom innerligare intill sig. När han slutligen tystnade, tog hon hans huvud mellan sina händer och såg honom in i ögonen med tårskymd blick.

“Och detta har du burit för dig själv hela den här långa tiden?” viskade hon. “Ack, min egen älskade, tappre gosse, vad du gör mig lycklig och olycklig på samma gång! Vad har du väl tänkt om mor, Bertil, som ingenting sett; som kunnat försumma dig på detta sätt?”

Men nu tyckte Bertil att det gick för långt. Han tyckte också att han blev så oändligt glad i ett enda tag. Hade han inte fått tillbaka mor, talade hon inte som förr till honom?

Han nästan lyfte upp henne på sina armar. Den frambrutande glädjen gjorde honom så stark. Han kände sig åter så stor och beskyddande, och ändå låg det ett barnsligt uttryck i rösten, när han nu sade:

“Ack, mor, om du ville göra mig riktigt glad och inte ville komma mig att blygas, så säg aldrig mera något sådant. Jag hade ju hoppats, att du inte skulle behöva märka det, att jag skulle komma över det själv. Men mor“, — han grep impulsivt hennes händer och såg henne fast i ögonen, “det är som om jag först nu — sedan jag talat vid dig — kommit över sorgen, Ja, på en enda dag.”

“En stor sorg kämpar man sig väl endast så småningom igenom“, sade modern stilla. Och var och en måste ensam kämpa sig igenom sin, min gosse. Den kärlek, du kände till mor, när du försökte lägga band på din smärta, har Gud sett till. Endast genom hans hjälp har du kommit över sorgen.”

“Ja, mor“, sade Bertil allvarligt, “jag tror, att det är, som du säger. Det är som om allt bleve så visst och klart, sedan du sagt det. Förut visste jag ingenting.”

Modern för med sin hand smekande över Bertils huvud.

“Du har tidigt kämpat dig igenom din första sorg“, sade hon. “Därför skall du också få erfara, att den här sorgen för dig förvandlas till en stor glädje, som alltid kommer att lysa över ditt liv.”

“Se, Bertil“, hon drog honom fram till fönstret, “den där stjärnan, som tindrar så klar högt över våra huvuden, lilla systems stjärna, skall alltid visa dig vägen. I tunga, gråa dagar skall du endast behöva lyfta dina ögon till den för att få nytt hopp. Och alltid skall du påminna dig om, att livet är evigt och att det ingen död finns, att de kära, som lämnat oss, finnas kvar hos oss och vaka över våra liv. Lilla syster var alltid så glad, Bertil, hennes ögon skymdes sällan av tårar. Därför, gossen min, skola vi alltid bemöda oss om, att hon får möta leende blickar. Ser du inte i detta ögonblick hur hennes stjärna tindrar emot oss? Ser du inte hur en stråle just nu bryter ut från den? Låt oss vara glada, Bertil. Det är ju jul. Och julen är nu, som alltid glädjens högtid.”

Söndagsskolan i Örby.

Örby, som ligger strax utanför det egentliga Stockholm, finnes ett mycket vackert kapell. Där hålles också söndagsskola, och att denna är präktig samt har många flickor och gossar kan du se av bilden.

Dem sända vi en hjärtlig hälsning nu vid årets början och önska dem allt gott från Gud.

Gerhard.

Den låga stugan utanför den lilla fabriksstaden var sorg. Familjefadern var död, och mor var lämnad ensam med sin lille treåriga Gerhard. Ett liv av arbete, slit och möda låg framför den unga änkan. Det var dock inte detta, som smärtade henne djupast, ty att arbeta var hon van vid från tidiga barnaår. Det var något annat, som lik en svart rovfågel slagit ned i hennes själ och stal hennes dagars lugn och nattens vila. Nämligen ovissheten om hennes mans

andliga ställning, då döden infann sig. Var fanns hans odödliga själ nu? Var den lyckligt bärgad hemma hos Herren, eller hade den hamnat i förtappelsens mörka hemvist? Ack, vad dessa frågor brände och marterade henne tidigt och sent! Och hon anklagade sig själv för, att det var hennes skuld, om han gått förlorad.

Ester hade i unga år blivit förd till sanningens kunskap, lärt känna sig själv såsom en förlorad syndare men även honom, som kom för att uppsöka och frälsa det, som var förtappat, och vars namn är en utgjuten salva för svidande samvetssår.

gått för henne, som det gått för så många, många andra, vilka i stället för att lyssna till Guds i ordet tydligt uttalade varningar. Det dröjde ej länge efter deras giftermål, förrän Ester fick gå ensam för att höra Guds ord. Hennes man återvände till sina forna sällskapskretsar och kastade sig ut i synden och flärden vildare än förut. Och det gick länge än så. Hon blev av sin man öppet hånad för sin kristendom, och han uttalade mer än en gång sitt ogillande av hennes besök i Guds hus. Det blev en bitter smärtestig för Ester — så mycket tyngre, emedan hon ansåg sig själv vara

Söndagsskolan i Örby kapell.

Och så hade hon mött honom, som en gång blev hennes make. Hon fångade hans hjärta och kände sig på samma gång dragen till honom. Men han var en öppen fiende till Jesu Kristi kors. Han började dock för Esters skull gå med och höra Guds ord och slöt upp med att dricka och svärja. Och han förespeglade henne, att hon så småningom skulle kunna leda honom in i sanningen men att hon, om hon bortstötte honom, i stället skulle bli orsak till hans eviga ofärd. Andra röster, varnande och kärleksfulla röster från hennes vänner och från Guds trofasta Ande, höjdes ock. Men hon hade lyssnat till hans röst, emedan hennes eget hjärta viskade detsamma. Och det hade

skuld till de vassa törnen, som växte på densamma.

Och hennes man hade blivit sjuk och dött, innan hon fått någon visshet om att han var född på nytt, utan vilken födelse ingen kan se Guds rike. Hon hade ropat till Gud för honom natt och dag, läst ur bibeln för honom och talat om vikten av att ha sin sak uppgjord med Gud. Och de sista dagarna hade det verkligen sett ut, som om den sjuke gärna lyssnat till Guds ord. Men han förmådde ej tala och kunde således ej avgiva något vittnesbörd om, hur han hade det.

Ack, hur den tanken marterade henne, att hon kanske genom sin olydnad för Guds

röst varit orsaken till hans fördärv! Vem vet, om han icke förr blivit mogen för sanningen, om hon tagit bestämt avstånd från honom och gått Guds viljas väg? Och den lycka hon drömt om att vinna vid hans sida — ack, den hade inte varat i så många veckor — ifall hon någon enda dag känt sig riktigt lycklig, efter det vådliga steg, hon tagit.

Hon hade inte mycken tid att hängiva sig åt sin sorg, ty hon måste tänka på sin och sin lille käre Gerhards framtid. Hon fick plats på samma fabrik, där hon en tid arbetat som flicka. Gamla Brita, en snäll gudfruktig kvinna, som varit mycket hjärtlig och vänlig mot Ester under hennes glädjelösa barndom, och som nu var så gott som hemlös, tog hon till sig. Hon tog vård om lille Gerhard, lagade maten och höll det lilla hemmet i mönstergill ordning. Och genom Guds välsignelse, sparsamhet, och omtanke räckte Esters arbetsförtjänst till att mätta dem alla tre.

Gerhard var en begåvad, rar gosse. Tidigt utsåddes sanningens gudomliga säd i hans själ av såväl mor som gamla tant Brita, och det bar frukt i en barnslig levande, tro.

(Forts.)

Prisuppgift.

Den pristävlan, vartill vi härmed inbjuda våra unga läsare och läsarinor, består i att skriva en uppsats över ämnet:

Mitt bästa julminne

och uppgifterna böra vara insända till *Redaktionen av Söndagsskolklockan, Stockholm 5*, senast den 30 januari 1925.

Tre pris komma även denna gång att utdelas, bestående av böcker.

Redaktionen vill hoppas, att våra unga vänner haft många intressanta och angenäma upplevelser under den gångna julen, både i hem och söndagsskola. Berätta där- om, och gör det på ett sådant sätt, att uppsatsen kan införas i tidningen. Ty den med första pris belönade uppgiften kommer att införas Söndagsskolklockan.

Många, många brev förväntar

REDAKTIONEN.

Söndagsskolklockan 1925.

Med Guds hjälp utgives Söndagsskolklockan även under 1925 enligt samma plan som hittills. Numrens antal blir 44, och fyra av dessa sammanföres och häftas till ett högtidsnummer för Barnens dag. I övrigt skola vi göra vårt bästa för att barnens egen tidning skall bli så god som möjligt. Berättelser, skildringar och poem samt bilder skola föra goda saker till barnen och söka giva dem intryck och lärdomar, som kunna bli dem till hjälp under deras livsvandring.

Priset 1925.

Vid prenumeration hos redaktionen på minst tio exemplar är priset 90 öre, då vi betala befodringsavgiften. På posten kostar tidningen kr. 1: 50.

Vi vänta och hoppas, att Söndagsskolklockans många vänner skola stå oss bi och främja tidningens spridning till gagn för det uppväxande släktet.

Alla rekvisitioner, som icke göras på posten, sändas till

Tidningen Söndagsskolklockan

Majorsgatan 5,
STOCKHOLM.

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 18 januari.

Jesus renar templet.

Joh. 2: 13—17.

Tänkespråk: Om nu någon fördärvar Guds tempel, så skall Gud fördärva honom; ty Guds tempel är heligt, och det templet ären I. 1 Kor. 3: 17.

Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningförbundets textlista:

Måndag: 2 Kon. 23: 1—4.
Tisdag: Ps. 26: 1—12.
Onsdag: Ps. 84: 1—13.
Torsdag: 2 Kor. 6: 14—18.
Fredag: Upp. 3: 7—13.
Lördag: Upp. 21: 7.
Söndag: Joh. 2: 13—17.